

III. 76, 77 Hlas z nebe vybízí Karkatí, aby probouzela v lidech poznání.

VASIŠTHA pokračoval: Přestože Karkatí získala svoji předchozí démonskou formu, dlouhou dobu setrvala v nejvyšším stavu bez jakýchkoli démonských tužeb.

Zůstala na stejném místě v lotosové pozici. Po šesti měsících si již byla plně vědoma vnějšího světa a svého těla. V tom okamžiku pocítila hlad, neboť je-li tu tělo, je podřízeno svým zákonům včetně hladu a žízně.

KARKATÍ si pomyslela: Co mám jíst? Koho mám pozřít? Před zabíjením druhých bytostí kvůli prodloužení vlastního života mudrci varují. Pokud nechci jíst zapovězené jídlo, musím se vzdát těla. Žádná škoda, nezdravé jídlo je jed. Navíc pro osvíceného, jako jsem já, není mezi fyzickým životem a smrtí rozdíl.

Jak tak o tom Karkatí uvažovala, uslyšela hlas z nebe: „Ó Karkatí, běž za nevědomými a zmatenými lidmi a probouzej v nich poznání. Takové je poslání osvícených bytostí. Kdo se ani s tvou pomocí nedokáže probudit k Pravdě, ten ať je tvou potravou. Pozřeš-li takového nevědomce, nedopustíš se žádného hříchu.“

Karkatí tedy vstala a sestoupila z hory. Přišla do temného lesa obývaného horskými kmeny a lovci. Na zem padla noc.

V této oblasti byl králem lovců Vikram. Jak bylo jeho zvykem, vycházel se svým ministrem do temné noci, aby chránil své poddané před lupiči. Karkatí oba chrabré muže zastihla v okamžiku, kdy se modlili ke kmenovým polobohům.

KARKATÍ přemýšlela: Tito dva muži sem jistě přišli, aby utišili můj hlad. Jsou to nevědomí lidé, a jsou tedy pro zemi břemenem. Takoví nevědomci trpí tady či jinde, neboť utrpení je jediným posláním jejich života. Smrt je pro ně vítanou úlevou od utrpení a je možné, že budou po smrti probuzeni a dojdou spásy. Je však také možné, že jsou to moudří muži a já moudré zabíjet netoužím. Kdo si chce užívat nezkaleného štěstí, příznivého osudu a dlouhého života, měl by mít dobré lidi v úctě a dát jim vše, co si přejí. Přezkouším si jejich moudrost. Jsou-li moudří, neublížím jim. Moudří a dobří lidé jsou patrony a ochránci lidstva.